

המשך המונוולוג נער ג'ון דמיאניוק

לא היה לנו זמן לברר איתם פרטים. הם מיהרו לקונסוליה הגרמנית ברטי. רויט.
למחרת החלטנו לצלצל לשם בעצ' מנו. היה עוד יותר מוזר. אף אחד לא ירע מהביקור אצלנו. אף אחד לא ירע על מה אנחנו מרברים. לא ידענו מה לחשוב. לא חשבתי שזאת היתה מתיחה. על לוחית הלימוזינה היה מיספר דיפלומטי, וחוז' מזה — מה פיתאום שימתחו אותי? בסוף הגעתי למסקנה שבטח טעו

חרר-שינה קטנטן, מיטבה וחרר- מגורים.
יום אחרי שהגענו כבר הלכתי לע' בודה. בקושי דיברתי אנגלית. ידעתי רק כמה מילים.
כמפעל עברו עוד אוקראינים. וכמה פולנים. הם עזרו לי להשתלב. הסבירו לי מה צריך לעשות, תירגמו לי.
וזה התחילה לחפש עבודה. היה לה קשה למצוא. לידיה היתה עוד תינוקת. היה מאוד קשה להשיג בייביסיטר.

" יכולתי לבנות בנקל. אבל אני סירבתי!"

בבן-אדם. נרגעתי. אחרי שבוע היו פיתאום כל העיתונים המקומיים מלאים בסיפורי "איוון האיום". קראתי את הסיפורים בעיתונים, והבנתי שמדובר במשהו רציני. רק אז נעשיתי מודאג. התחלתי לחשוב מה לעשות. חשבתי ללכת למחלקת-ההגירה ולשאול שם מה העניינים. זאת המחשבה הראשונה שחלפה בי. שם יכולתי להסביר מי אני ואיפה הייתי בזמן המלחמה. אחרי כמה ימים — זה כבר היה בתחילת 1977 — הביאו לי את הניירות עם ההאשמות נגדי.

עברתי עשר שעות ביום, חמישה ימים בשבוע. לפעמים עברתי שישה ימים. חוץ מזה עברתי הרבה בגינה. גידלתי ירקות בחצר האחורית של הבית. אהבתי לעסוק בזה במיוחד.

איש ואשה בלימוזינה

ב בסוף 1976 עצרה באחד הימים לימוזינה גדולה ליד הבית. יצאו ממנה איש ואשה צעירים. לא הבנו שזה מיועד אלינו. מה פיתאום? ורה ואני עמדנו בפתח הבית. הם דיברו על איזה מישפט שנערך בגרמניה. הם רצו לדעת אם אוכל לטוס לשם ולהעיד במישפט.
הם התנהגו בצורה מאוד מוזרה, מיסתורית. לא הבנתי כלום. הייתי מופתע. לא, לא מופתע — מופתע. דיברתי על כך עם ורה. חשבנו, חשבנו, ולבסוף החלטנו שמכיוון שלא מסרו לנו פרטים — אני לא נוסע.

לבסוף — אחרי חיפושים רבים — היא מצאה עבודה בבית-חרושת לרבי רייתאורה. היא עבדה כל השנים קשה, כפועלת.
שנינו עברנו קשה מאוד. לא הרווחנו הרבה כסף. עברנו לשכונה שבה גרו הרבה אוקראינים. לכן דיברנו אוקראינית. עד היום האנגלית שלי לא טובה.

היינו רווקא מרוצים שם. לא שכחנו מה עזבנו מאחורינו באירופה. כל החורבו הזה אחרי המלחמה, המוות. מצד שני, היינו קצת מאוכזבים. חשבנו שיהיה לנו יותר קל. חשבנו שנעשה יותר כסף. כך תמיד דיברו על אמריקה.
רכשנו הרבה חברים. בעיקר היו לנו חברים מכנסיות ולדימיר הקדוש. וזה אחת הכנסיות האוקראיניות הגדולות בארצות-הברית. היא נמצאת בעיירה סווייהילס ("שבץ הגבעות") שליד קליבלנד.
אני אדם דתי.

דמיאניוק בהגיעו לישראל עד הרגע האחרון לא האמנתי!

היה לנו שם חבר. אחרי זה חשבנו על ארצות-הברית. כולם דיברו אז על ארצות-הברית — כמה קל שם. נסענו באונית ליברטי. זאת היתה נסיעה ארוכה וקשה. אשתי חלתה בדרך.
כשהגענו סוף-סוף לארצות-הברית, הציע לנו מכר שלנו לבוא לעבוד אצלו. היתה לו חווה במדינת אינדיאנה. הוא גם היה זה שאיפשר את כניסתנו לאמריקה.
נסענו אליו. והתחלתי לעבוד כאיכר בחווה שלו. ורה טיפלה אז בבתי הבכורה. לידיה, שנולדה עוד בגרמניה. אחר שלוש שנים נעזמות שם. צילצל אליי פיתאום חבר שלי מתקופת השבי באירופה. הוא התגורר בקליבלנד, והודיע לי בטלפון: "אני עובד בתחרות-המכוניות פורד. בוא. הצטרף אליי!"
הייתי אסירת-לבה למכר שלנו מאינדיאנה. העבודה אצלו היתה קלה. יחסית לחקלאות שבה הורגלתי באוקראינה. הוא גם האיש שאיפשר לנו כניסה לארצות-הברית. לא שכחנו לו את זה עד עצם היום הזה.
כשהתחילו הפירסומים נגדי, הוא יצר מייד קשר. שאל איך אפשר לעזור. הוא לא האמין למה שנכתב. הרי הוא הכיר אותנו מהתחלה בארצות-הברית. בכל זאת החלטנו לעבור לקליבי-לנד, כי באינדיאנה לא הרווחנו כמעט כסף. המעסיק שלנו באינדיאנה אמר לנו: "יש לי מכונית ישנה מדרגם סטור דיבייקר. קחו אותה. תשלחו לי את הכסף עבודה, מתי שיהיה לכם אפשרות לשלם..."

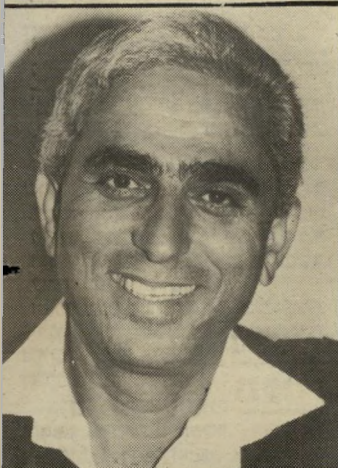
(דמיאניוק נפל בשבי הגרמנים וגוייס לצבא-וולאסוב, שביקש להילחם בסובייטים).
הנאצים הבטיחו לנו כלי-נשק. הב' טיחו אבל לא קיימו. אולי פחדו שנלי-חם בנשק. זה היה כבר ב-1945, לקראת סוף מלחמת-העולם השנייה.
הנאצים הפסידו את המלחמה. לא היה מי שישמור עלינו. יחידת-וולאסוב וזה מיוזמה. תחת להילחם ברוסים — נלחמו בנאצים. בטח יש הוכחות! זה ידוע בהיסטוריה: המלחמה נגמרה. האמריקאים נכנסו. היחידה שלנו הלכה אחריהם. הגענו לצ'כיה. עברנו שם בחווה. אחר-כך, העבירו אותי למחנות של עקורים בגרמניה — מחנות של אנשים שלא היה להם לאן ללכת. בנובמבר 1945 פגשתי את ורה אשתי. בלאגודסטוב שבגרמניה. כעבור שנתיים נישאנו.

קרטון סיגריות במקום שכר

ל אנדרסוהיט היא עיירה קטנה במערב-גרמניה. עברתי עבור הצ'כא האמריקאי. בעיקר נהגתי במשאיות גדולות. שהובילו לצבא סיגריות ועוד מוצרים. ליחידה הזאת קראו "גודווי" העבודה של הצבא. קיבלתי עליך ציון מיוחד מהצבא.
עברתי כך שלוש שנים. בתמורה קיבלתי קרטון-סיגריות לשבוע. הייתי צריך למכור את הסיגריות תמורת כסף ואוכל. זאת היתה עבודה מתישה.
ב-1951 מילאתי תפסי-בקשה להי' כנס לארצות-הברית.
מאז סופה של המלחמה רציתי לעזוב את גרמניה. החיים שם אחרי המלחמה היו קשים מאוד. הכל היה חורבות.
בהתחלה חשבנו להגר לאוסטרליה.

"אני אדם דתי"

ה גענו לקליבלנד. החבר שלנו הכין לנו דירה קטנה. היא כללה

מפקד-כלא חן כוכבים ומזלות

מופתע. הוא דבק בגירסתו ואף גרס כי לדמיאניוק לא היתה כל סיבה להמציא סיפור שכזה. הוא סיפר זאת דרך אגב. בתוס'לב. ומכיוון שאינו רואה סיבה אנשים ביום אלא רק אדם שם בשבוע — יש להניח, שהוא שם לב לפרטים. ואלה מקבלים חשיבות חסרת פרופורציות לגביו. לו עצמו. התעקש אוקר-נור. אין שום סיבה שבעולם להמציא סיפור שכזה. מוזר.

מה קרה לכוכב?

ראוי לשבח, אם כי מסיבות אחרות. מה שמעורר תמיהה בסיפורו של דמיאניוק הוא ש'באותו יום שיש כבר היה חן בחופשה. לכן, מה ההיגיון בביקור שערך — אם ערך — אצל החשוד המפורסם!
עובדה המעוררת תמיהה גדולה יותר היא שדמיאניוק סיפר לפרקליטו בהתלהבות שעל כתפו של פרץ חן נוסף כוכב. אכן דובר על העלאתו בדרגה ודמיאניוק, כך מספר אוקונו, הבין מכך שפרץ הועלה בדרגה כבר ביום השישי.
משהודעתי לאוקונו שהסי' פור אינו מתקבל על הדעת, מכיוון ששר-המישטרה, חיים בר-לב, חתם על העלאתו בדרגה של מפקד-הכלא רק שלושה ימים אחרי כן. הוא היה

ביום-השבת שעבר צילצל מרק אוקונו. פרקליטו של ג'ון דמיאניוק. לביתו של מפקד כלל-רמלה. פרץ חן, השוהה ב' ימים אלה בחופשה. אוקונו ב' קש לבקר את מרשו ונענה בחיוב.
הוא לקח עימו את גיליון העולם הזה. שבו פורסם הראיון עם אשתו ובתו של העציר. והגיע לכלל-רמלה. פרץ חן, השוהה ב' ימים אלה בחופשה. אוקונו ב' קש לבקר את מרשו ונענה בחיוב.
הוא לקח עימו את גיליון העולם הזה. שבו פורסם הראיון עם אשתו ובתו של העציר. והגיע לכלל-רמלה. פרץ חן, השוהה ב' ימים אלה בחופשה. אוקונו ב' קש לבקר את מרשו ונענה בחיוב.
הוא לקח עימו את גיליון העולם הזה. שבו פורסם הראיון עם אשתו ובתו של העציר. והגיע לכלל-רמלה. פרץ חן, השוהה ב' ימים אלה בחופשה. אוקונו ב' קש לבקר את מרשו ונענה בחיוב.
הוא לקח עימו את גיליון העולם הזה. שבו פורסם הראיון עם אשתו ובתו של העציר. והגיע לכלל-רמלה. פרץ חן, השוהה ב' ימים אלה בחופשה. אוקונו ב' קש לבקר את מרשו ונענה בחיוב.